

Γράμμα της Σύνταξης

Δεν πέρασε πολύς καιρός που η ΔΕΒΕ έχασε τρεις ανθρώπους που όλοι μας αγαπούσαμε και εκτιμούσαμε: τον Τζων Αλιβιζάτο, τον Νίκο Παπάζογλου και τον Φώτη Ηλιάδη. Θα διαβάσετε παρακάτω από εμένα μια μικρή αναφορά για τον καθένα ως μια εισαγωγή για τις νεκρολογίες που ακολουθούν.

Ο **Τζων Αλιβιζάτος** υπήρξε ένας από τους πρωτεργάτες της ίδρυσης της Ελληνικής Διαβητολογικής Εταιρείας (ΕΔΕ), έδωσε το στίγμα του στην ελληνική Διαβητολογία και στην ΕΔΕ, εκπροσώπησε επάξια τη χώρα μας σε σχέση με την Ευρωπαϊκή ΕΑΣΔ, οργάνωσε πανευρωπαϊκό συνέδριο στην Αθήνα, διηύθυνε με επιτυχία τα Ενδοκρινολογικά και Διαβητολογικά ιατρεία της Πολυκλινικής Αθηνών και υπήρξε ένας ιατρός διεθνούς εμβέλειας και ευπατρίδης με όλη τη σημασία της λέξης. Ο Τζων υπήρξε φίλος της ΔΕΒΕ, εκφώνησε την κεντρική ομιλία σε ένα από τα πρώτα συνέδριά μας και δημοσίευσε την ομιλία του («Η φροντίδα του Διαβητικού – Νέες αντιλήψεις») στα *Ελληνικά Διαβητολογικά Χρονικά*. Υπήρξε και δικός μου φίλος, αλλά δεν θεώρησα ότι έπρεπε να γράψω εγώ το κείμενο της νεκρολογίας του. Έκρινα ότι η επί πολλά χρόνια συνεργάτης του, κ. Μαριάννα Μπενρουμπή, είναι το καταλληλότερο πρόσωπο να γράψει λίγα λόγια για τον αξέχαστο Τζων, πράγμα που με μεγάλη προθυμία έκανε. Ο Τζων Αλιβιζάτος υπήρξε μια προσωπικότητα χωρίς την οποία πολλά από τα γενόμενα στη Διαβητολογία στη χώρα μας δεν θα υπήρξαν, ή τουλάχιστον θα είχαν καθυστερήσει. Με άλλα λόγια ήταν μια προσωπικότητα από αυτές που δημιουργούν και αφήνουν βαθιά ίχνη από το πέρασμά τους στην επιστήμη και στην κοινωνία. Θα τον θυμόμαστε πάντα για όλα του τα χαρίσματα, τη μετριοπάθεια, την ευγένεια, τη θυμοσοφία και την ανεκτίμητη προσφορά του.

Ο **Νίκος Παπάζογλου** ήταν από τους πρωτεργάτες της ίδρυσης και λειτουργίας της ΔΕΒΕ και θα έλεγα στυλοβάτης της, ιδίως στα πρώτα χρόνια της λειτουργίας της. Υπήρξε αρχικά Γραμματέας της Εταιρείας, έπειτα πρόεδρος της. Επί αρκετά χρόνια χρημάτισε διευθυντής σύνταξης των *Ελληνικών Διαβητολογικών Χρονικών*. Όλα διάστημα που συνεργαστήκαμε στο συμβούλιο της ΔΕΒΕ είχα την ευκαιρία να εκτιμήσω τις έμφυτες ικανότητές του σε διοικητικά και οργανωτικά θέματα και τον ευθύ χαρακτήρα του. Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι σε κρίσιμα χρονικά διαστήματα που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας δεν διέκοψε να εργάζεται και να προσφέρει τις υπηρεσίες του στη ΔΕΒΕ. Την ίδια εποχή διηύθυνε την παθολογική κλινική στο τότε Γαλλικό νοσοκομείο της οδού Φράγκων και αργότερα εξελέγη αναπληρωτής καθηγητής και διεύθυνε την Α' Παθολογική Κλινική του νοσοκομείου Παπαγεωργίου. Ασχολήθηκε με πάθος και εκπλήσσοσα ενεργητικότητα με την επιδημιολογία του σακχαρώδη διαβήτη και μάλιστα ακόμη και σε πολύ προχωρημένη ηλικία υπέβαλε άρθρο του το οποίο δημοσιεύθηκε προσφάτως στα *Ελληνικά Διαβητολογικά Χρονικά*. Αξιόλογη ήταν η ιδέα του και σημαντική επιτυχία η δημοσίευση του «Μητρικού Ελλήνων ερευνητών και συγγραφέων με γνωστικό αντικείμενο τον σακχαρώδη διαβήτη». Μερικές φορές είχαμε με τον Νίκο διαφορές απόψεων σε επιστημονικά θέματα, αλλά αυτό δεν μας εμπόδισε να έχουμε μια βαθιά αμοιβαία εκτίμηση. Επί πολλά χρόνια ήταν δραστήριο μέλος συλλόγου προσφύγων από την Ανατολική Ρωμυλία. Τα τελευταία χρόνια ο Νίκος ασχολήθηκε με τα δημοτικά θέματα του χωριού του και η παρουσία όλων των συγχωριανών του στην εξόδιο ακολουθία του δείχνει την εκτίμηση που απολάμβανε από αυτούς στους οποίους υπήρξε φίλος, γιατρός και σύμβουλος. Τον Νίκο Παπάζογλου τον θρηνούμε όλοι στη ΔΕΒΕ, οι ασθενείς του, οι συνεργάτες του και η οικογένειά του. Η απώλειά του για τη ΔΕΒΕ είναι μεγάλη και θα

τον θυμόμαστε σε κάθε ευκαιρία. Η κ. Δέσποινα Καραγιάννη εκφώνησε έναν από τους επιηδείους που ακούστηκαν στην εκκλησία του Αιγινίου, το οποίο ήταν η ιδιαίτερη και αγαπημένη του πατρίδα, και έγραψε νεκρολογία που δημοσιεύεται παρακάτω.

Ο Φώτης Ηλιάδης υπήρξε μια ανεπάντευχη και πιο οδυνηρή απώλεια λόγω της ηλικίας του. Ήταν μόνο 47 ετών και γι' αυτό όλοι, στη ΔΕΒΕ, στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ και στην Ιατρική Σχολή του ΑΠΘ, συγκλονιστήκαμε στο άκουσμα της απώλειάς του και δεν έχουμε συνέλθει ακόμη. Είχε εκλεγεί λέκτορας με πρότασή μου στη διάρκεια της δικής μου υπηρεσίας ως καθηγητή διευθυντή της Α' Προπαιδευτικής κλινικής, κατόπιν είχε εξελιχθεί σε επίκουρο καθηγητή. Όλα έδειχναν ότι ο Φώτης θα είχε μια λαμπρή πανεπιστημιακή σταδιοδρομία, γιατί ήταν άριστος κλινικός γιατρός, πολύ καλός δάσκαλος και αξιόλογος ερευνητής. Υπήρξε άτυχος ο ίδιος που έφυγε από τη ζωή πολύ νέος, άτυχη η οικογένειά του που έχασε το στήριγμά της και την παρουσία του, αλλά και η ΔΕΒΕ της οποίας όλα τα μέλη τον θρηνούμε. Φυσικά θα λείπει και στους ασθενείς που τόσο πολύ τους φρόντιζε. Θεώρησα υποχρέωσή μου να γράψω ο ίδιος τη νεκρολογία για τον αξέχαστο Φώτη που θα είναι η τρίτη κατά σειράν. Η ΔΕΒΕ θα οργανώσει – για να τιμήσει τη μνήμη του – ειδική ιατρική ημερίδα.

Τέλος, μετά τις νεκρολογίες δημοσιεύεται μια σειρά από φωτογραφίες των εκλιπόντων ως ελάχιστο δείγμα της μεγάλης μας εκτίμησης σε αυτούς.

Δημήτριος Θ. Καραμήτσος

Ομ. Καθηγητής ΑΠΘ
Διευθυντής Σύνταξης ΕΔΧ